

Mijn maandblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Wie *Mijn weekblad* al wat langer volgt zal het vanaf nu moeten doen met *Mijn maandblad*, dat dus in een wat lagere frequentie zal verschijnen. Ik hoop mijn trouwe lezers desondanks niet teleur te stellen.

Uit Mei van Herman Gorter

Iedereen kent de beginregel van dit beroemde gedicht: Een nieuwe lente en een nieuw geluid. Maar er zijn meer regels die het citeren waard zijn, zeker in het Mei nummer van mijn maandblad. Hier volgt een willekeurige keuze.

Toen werd de zee wel als een groot zwaar man
Van vroeger eeuw en kleding, rijker dan
Nu in dit land zijn: bruin fluweel en zij
Als zilver en zwart vilt en pelterij. (...)

Was zoo de zee? Neen, neen, een stad geleek
Ze, pleinen en straten in de kermisweek,
Boerinne' en boeren, en muziek en dans
In de herbergen en in lichten krans
Om elke markt de snuisterijenkramen.
Of als een koning komt en alle ramen
Zijn licht des avonds en uit ieder dak
Een witte vlag. Zoo was de zee, er stak
Een vlag van alle gevels, achter 't raam
Der golven brandden rijen lichten, saam
Liep heel het volk. Meermannen zwommen aan,
Nimfen en elven der zee, en zaten aan
De groene hellingen. Tritons woorden stonden
Oud en gebaard ter zijde, aan de monden
Trompetten, bouwende een lange straat
Geluid over het zeegelaaat.

Toen werd het stiller en een wolk van licht
Begon te drijven op het zeegezicht,
Dichtbij de wolken waar een witte schaar
Van jonge winden zat te lachen. Daar
Werd alles zwigend. En een gele boot
Kroop uit den nevel en daarin school rood,

Vooraan en vóór het linnen zeil, een kind...
Wee, wee mij, nu mijn hart mij overwint,
En mijn stem stom slaat nu dit nieuwste woord
Geboren werd...er is iets dat mij bekoort
In ieder ding, en die dat weet, hij gaat
Altijd langs wat'ren, door jong gras, en laat
Zijn voeten koel in dauw van wei.
Voor hem is 't nimmer nev'lig, maar een Mei
Van kind'ren en een stroom van bloemen waar
Zijn woning is, en zóó is 't ook mij, maar
Dit kind was louter, niets dan lieflijkheid;
Het zat zoo stil te staren, zoo verblijd
Blonken haar oogen in het schaduwlicht
Achter het zeil, zoo bloosde haar gezicht,
Zóó mooi, zóó zacht was ze, een rozeblad
Geblazen door den warmen boswind, dat
De beek afloopt onder den hazelaar,
En dan tusschen de lage weiden, waar
Het groen is en de hooge hemel blauw.
Blij en verwonderd of ze nõg niet wou
Gelooven 't water, tot verwond'ring week
Voor veilig lachen en ze beurt'lings keek
Naar schuimfonteinen en de gladde kruin
Van golven in dien witgebloemden tuin
Der zee, of naar den Wind, die danste aan
Als 'n jonge kerel op een kermisbaan,

De koran citeren

Er wordt nogal wat geschreven over de Islam en over het heilige boek, de Koran. Maar het lijkt wel of veel schrijvers in hun haatcampagne tegen de Islam verzuimen het boek zelf te raadplegen. Daarom vandaag in *Mijn maandblad* maar eens een citaat. In de tweede soera, vers 62, lezen we: "Voorzeker, de gelovigen, de Joden, de Christenen en de Sabianen - wie onder hen ook in Allah en de laatste Dag geloven en goede daden verrichten, zullen hun beloning bij hun Heer ontvangen en er zal geen vrees over hen komen, noch zullen zij treuren." Het is deze handreiking en oproep om gezamenlijk naar vrede te streven, die in de debatten over de Islam helaas te weinig aandacht krijgt.